

Mans ticības ceļš iesākās vēl Padomju laikā. Tas bija 1986. gads, kad Latvija vēl gulēja dziļā ateisma tumsā. Arī es pats pēc pārliecības biju ateists. Nekādas kristīgas tradīcijas mūsu ģimenē nekad nav koptas. Mans dzīves moto bija " sievietes, mūzika un vīns... ". Viens no maniem bijušajiem kursa biedriem reiz sacīja tā : " Ja būtu jāsastāda saraksts par kādu cilvēku, kurš varētu būt mācītājs, tad manā sarakstā tu noteikti atrastos pēdējā vietā ". Diemžēl tāds toreiz bija mans dzīvesveids.

Viss aizsākās ar manu draugu, kurš toreiz bija nodzēries līdz " baltajām pelītēm ". Draugs bija pabijis vairākās pretalkohola ārstēšanas iestādēs, bet nekas nelīdzēja. Viņš beigās nonāca psihiatriskajā slimnīcā. Ārsti sacīja, ka tur viņam būs jāpavada viss atlikušais mūžs. Drauga mamma kā pēdējo glābšanas salmiņu uzaicināja uz mājām mācītāju, kurš savukārt draugu aicināja uz Baznīcu. Interesanti ka tas beidzamais " salmiņš " tiešām izrādījās tas glābjošais ! Draugs atlaba, pārstāja dzert un kļuva par tādu kā brīnumu mums visiem. Es kā ateists gribēju draugam pierādīt, ka viņš ir iekritis dziļos maldos. Tā mēs stundām diskutējām par kristīgo ticību. Manās rokās nonāca toreiz vēl aizliegtā kristīgā literatūra, kura tika izdota pagrīdes tipogrāfijās. Draugs iedeva īstu Bībeli un kristīgās rokmūzikas kasetes, kas tajā laikā bija vesels atklājums. Pamazām es iepazinos ar mācītājiem un disidentiem, kurus izsekoja VDK. Tas mani kā asu izjūtu cienītāju ļoti aizrāva. Bija tāda sajūta, ka esmu atklājis pavisam citu pasauli- ar pavisam citiem patiesības kritērijiem.

Lai arī jaunā kristiešu-disidentu vide mani ļoti aizrāva, taču īstā atdzimšana notika tikai tad, kad Jēzus aizrāva manu dzīvi. Dievs neatlaidīgi veda mani pie tāda punkta dzīvē, kur man bija jāizdara radikāla izvēle uz visu savu atlikušo mūžu. Bija tāda sajūta, ka esmu tagad krustcelēs un no manas izvēles ir atkarīgs tas, kur beigās nokļūšu. Kaut arī negribīgi, tomēr es teicu ... jā, Dievs! Labi, es sekošu Tev ! Vismaz es mēģināšu ! Redzēsim, kas no tā visa sanāks...!

Tieši tajā brīdī, kad izdarīju savu izvēli, kaut kas pārsteidzošs notika ar mani. Likās ka no acīm nokrīt tāds kā plīvurs un es sāku redzēt un just savādāk. Jēzus kļuva man tik reāls, ka es sacīju: " Kas Tu esi, kas esi pie manis?" Kaut arī es atrados viens pats uz ielas vai autobusā, vienmēr bija sajūta, ka vēl Kāds ir pie manis. To nevarēja nepamanīt mani radi un draugi. Daži nāca klāt un jautāja: " Kas ar tevi ir noticis?"

Izmaiņas bija tik nepārprotamas, kas es to pašu jautājumu uzdevu arī pats sev: vai tiešām tā kristietība ir tik reāla un tā darbojas ?!... Es to tagad izbaudu pats uz savas ādas vistiešākā veidā !

Tā mēs ar draugu jau abi sākām regulāri apmeklēt Luterāņu Baznīcu. Vēlāk, kad pārcēlos uz dzīvi Saldū, sāku iet uz Draudzi, kur kalpoja toreiz vēl mācītājs Jānis Vanags. Mēs ar mācītāju Vanagu kļuvām labi draugi, un viņš man piedāvāja iespēju iestāties Teoloģijas seminārā, ar nolūku kļūt par mācītāju. Sākumā es nolēmu tikai pamēģināt. Nekad nevarēju stādīties sevi priekšā kā mācītāju. Man nebija runas dotību. Es raustīju valodu kad uztraucos. Man bija problēmas sakarīgi izteikties savu draugu pulkā, kur nu vēl Baznīcā ! Bet es tomēr ielaidos šajā "avantūrā" un 1993. gadā absolvēju LU Teoloģijas fakultāti. Mēs bijām pirmais izlaidums jau neatkarīgajā Latvijā.

Interesants ir stāsts par manu pirmo Dievkalpojumu. Es biju iedomājies, ka vadīšu savu pirmo Dievkalpojumu kādā vientuļā lauku Draudzītē pāris Baznīcas sieviņām, taču mācītājs Vanags to izkārtoja savādāk. Viņš sacīja, ka man būs jāvada pirmais Dievkalpojums Ziemassvētkos Saldus lielajā Baznīcā. Tas nozīmē, ka Baznīca būs pārpildīta un mans pirmais Dievkalpojums var izrādīties arī pēdējais, ja es tajā izgāzīšos. Es biju pamatoti nobijies, taču piekritu šim izaicinājumam. Tas man lika pastiprināti lūgties un gatavoties. Atceros to brīdi, kad izgāju altāra priekšā un sāku lasīt. Es pat fiziski sajutu, ka manī kaut kas salūzt un atraisās. Bija sajūta, ka Kāds Cits runā ar manu muti. Tas biju es, bet tajā pat laikā nebiju es. Es pat nepazinu savu balsi. Dievs bija atvēris manī kādu Dzīvības Avotu, kuru es līdz tam nepazinu! Draudzes cilvēki bija patīkami pārsteigti. Mana mamma teica: "Pirmo reizi nepazinu savu dēlu. Likās, ka cits cilvēks runā!" No tā laika mana mēle ir atraisījusies. Nekad nav bijušas problēmas ar stostīšanos vai sprediķošanu.

Tālāk sāku patstāvīgi kalpot Saldū un tās apkārtnes Luterāņu Draudzēs. Kaut arī sākumā viss no ārpuses izskatījās daudzsološi, tomēr savā garīgajā dzīvē es sāku izjust sausumu. Es cīnījies ar aktuāliem "grēciņiem" vēl no vecās dzīves. Īpaši grūti man bija atmest smēķēšanu. Es biju radikāli samazinājis smēķēšanu, taču nebiju to pārtraucis pavisam.

Tajā laikā aktīvi sāka darboties tā saucamās netradicionālās kristiešu Draudzes. Veidojās "Jaunā Paaudze", "Prieka Vēsts" un citas Harizmātiskas Draudzes. Es līdz tam vienmēr biju skeptisks pret šādiem veidojumiem, taču kaut kas tajā visā man tomēr likās pievilcīgs. Faktiski es šos kristiešus vēroju ar dalītām jūtām. No vienas puses viņiem bija kaut kas tāds, kas nebija mums - Luterāņiem. Tas bija prieks un dedzīgums. Tomēr no otras puses mani biedēja šo kristiešu radikālisms. Toreiz es arī apmeklēju dažas viņu organizētās Evaņģelizācijas. Viss man likās pieņemami līdz brīdim, kad šie kristieši sāka lūgt. Atceros, reiz savam draugam stāstīju par viņiem apmēram tā: "Tā jau normāli cilvēki, bet kad sāk lūgt tajās mēlēs, paliek nenormāli! Tad es parasti pieceļos un eju ārā." Toreiz, 90-to gadu sākumā pret Harizmātiskajām Draudzēm valdīja daudz negatīvāka attieksme, nekā tas ir tagad. Bija pat mācītāji, kuri braukāja pa Draudzēm un lasīja lekcijas par "briesmīgajiem Harizmātu draudiem!" Viņu skatījumā sapīties ar Harizmātiem būtu tas pats, kas sapīties ar pašu Nelabo ! Es kaut ko tajā visā nesapratu. Kā

tad "nelabais" var tik dedzīgi sludināt Jēzu Kristu?!...

Atceros, reiz Rīgā Sporta Manēžā Jaunā Paaudze rīkoja Evaņģelizāciju ar Ulfa Ekmaņa piedalīšanos. Viens Harizmātiem simpatizējošs Luterāņu mācītājs arī mani uzaicināja. Es aizgāju tāpēc, ka biju tajā garīgā sausuma periodā. Aizgāju vienkārši intereses vadīts. Neko no tā visa negaidīju. Faktiski es domāju, ka pēc sprediķa tūlīt iešu ārā, kā jau parasti līdz tam esmu darījis.

Interesanti bija tas, ka pēc sprediķa ārā tomēr nez kādēļ neizgāju, jo tas mani ļoti uzrunāja. Tālāk sekoja aicinājums iziet priekšā tiem, kuri vēlas saņemt Svētā Gara Kristību. Es līdz tam nekad neatsaucos šādiem aicinājumiem, jo "esmu Luterānis un visu Kristībā esmu saņēmis !" Kaut kas mani tomēr izveda priekšā. Atradās tomēr spēja pārkāpt pāri savam leņķim. Cilvēku priekšā bija daudz. Ulfs Ekmans gāja gar rindām un sāka lūgt par cilvēkiem. Es redzēju kā cilvēki krita gar zemi. Citi paliek stāvēt kājās, citi krita tādā kā transā un sāk pie sevis kaut ko runāt.

Es sāku mest krustus, piesaukt Jēzus Kristus Vārdu. Bija brīdis kad pagriezos lai ietu projām, bet cilvēku bija tik daudz, ka nevarēju izspraukties tiem cauri. Mana lūgšana bija apmēram šāda : " O, Kungs, ja tas ir no Tevis, lai tas paliek, bet ja tas nav no Tevis, lai tas iet projām !" Tā pienāca arī mana kārtā. Ulfs Ekmans man uzlika rokas. Cits viņa asistents man ausī blāva, lai es sāku runāt mēlēs. To viņš darīja tāpēc, ka mūzika bija tik skaļa, ka normāli sarunāties nevarēja. Es mēģināju kaut ko runāt. Tad pēkšņi es atkal sajutu sevi iekšā atraisamies to Avotu, ko sajutu tad, kad izgāju pirmo reizi sludināt Baznīcā. Kaut kas manī atkal salūza tāpat kā toreiz pie altāra. Es atkal dzirdēju sevi runājam, bet runājam jau kaut kādā citā valodā. Atkal bija tāda sajūta, ka tas nebija es, kas runā. Mani piepildīja ekstātisks prieks ! Sapratu, ka nu vairs neesmu svešinieks šai auditorijai, jo esmu saņēmis to pašu ko viņi ! Mana garīgā dzīve vairs neizskatījās pēc tuksneša, bet ieguva jaunu svaiguma dimensiju!

Sākumā es nolēmu nevienam nestāstīt par savu piedzīvojumu, jo zināju savu amata brāļu negatīvo attieksmi. Tomēr vēlāk es sāku par to stāstīt pozitīvā gaismā. Mani uz to izaicināja kāds brālis no Vācijas, kurš braukāja pa Latvijas Luterāņu Draudzēm stāstot, ka tas viss esot no Vēlna. Pazīstu Luterāņus, kuri tūlīt pēc Pentakostālā piedzīvojuma pamet savas Draudzes, jo viņi zina, ar kādu pretestību tiem nāksies saskarties. Es tomēr nepametu Luterāņu konfesiju. Nolēmu turēties līdz galam tik ilgi, kamēr mani pacietīs. Es sāku interesēties par Harizmatisko Atjaunotni tradicionālo Baznīcu vidū. Iepazinos ar Harizmatiskiem Luterāņiem Norvēģijā un ASV. Rīgā notika mācītāju konferences par šo aktuālo tēmu. Gadiem ejot Luterāņu attieksme pret Harizmatisko Atjaunotni kļuva iecietīgāka. Konsistorija pat vienu brīdi deva zaļo gaismu Luterāņu Harizmatiskās Draudzes dibināšanai Rīgā. Tomēr tad sacēlās opozīcija un sacīja, ka tas jau nu ir par daudz. Tie spieda uz Arhibīskapu to visu apturēt, ko Arhibīskaps arī izdarīja. Man lika saprast, ka es tā vairs kalpot nedrīkstēšot. Luterāņiem esot sava "luterāņu kultūra" un es

neiederoties šajā "kultūrā".

Atceros to dienu,kad man Konsistorijā pateica,ka neļaus vairs kalpot.Tajā dienā Sporta Manēžā atkal bija Jaunās Paaudzes Konference.Es izmisis devos uz turieni.Dievkalpojumā runāja Anselms Madabuko.Viņš sacīja,ka esot Vārds kādam šeit zālē.Viņš teica : " Atvadies no Lābana un dodies projām no tās vietas,kur pašlaik esi ! Lābans ir daudz reižu grozījis tavu algu,tāpēc ir laiks pienācis iet !" Bija tāda sajūta,ka Kāds stāv manā priekšā un saka: tas ir par tevi !

Tā es 2000.gadā aizgāju no kalpošanas Luterāņu Baznīcā.Sākumā jutos kā izmests no laivas.Bija ļoti grūti finansiāli.Interesanti,ka es sadzirdēju no Dieva,ka man ir aizliegts iet meklēt laicīgu darbu.Tā vietā man ir jāveltī laiks lūgšanām.Es gan nebiju par to pārliecināts,jo nezināju, kā Dievs mani varētu uzturēt? Mēs dzīvojām Rīgā,īrētā dzīvoklī.Es nospriedu,ka nestaigāšu apkārt ubagodams savai kalpošanai kā to dara daudzi ārzemēs,it sevišķi ASV. Ja tiešām tas ir Dieva Prāts,tad Viņš zina ceļus,kā mani nodrošināt ! Interesanti!Nez no kurienes uzradās kāds cilvēks ASV,kurš par mani bija tikai izlasījis avīzē.Mēs nekad ar viņu nebijām tikušies.Šis cilvēks pats man uzrakstīja un teica,ka sūtīšot man regulāri naudu,jo zinot,ka man esot vajadzīga palīdzība.Es nekad neesmu viņu uz to mudinājis.Viņš mūs atbalstīja vairāku gadu garumā.

Tā pēc aiziešanas no Luterāņu Baznīcas organizēju kalpošanu kādai Norvēģu misijai Latvijā.Paralēli tam vadīju nelielas mājas lūgšanu grupas Gulbenē un Saldū.Vēlāk iepazinos ar kādu pravieti no Norvēģijas un organizēju kalpošanu arī viņam.

Tā tas turpinājās 7 gadus,līdz 2006.gadam,kad negaidīti saslimu.Man atklāja audzēju mugurkaulā,kas nospieda mugurkaula smadzenes.Tā rezultātā tiku paralizēts un vienu gadu nogulēju pilnīgi uz gultas.Pēc 2 mugurkaula operācijām un ķīmijas terapijas audzējs vairs neveidojās,taču staigāt man vajadzēja mācīties pilnīgi no jauna.Pēc 5 smagiem atkopšanās gadiem esmu no invalīda krēsla ticis vaļā.Tagad staigāju ar spieķi.Kalpoju kā viesmācītājs kādā mājas Draudzē un organizēju atkal vienu Norvēģu misiju,kas saucas "Joshua ministries".Mēs ceļojam pa visu Latviju.Kalpojam ļoti dažādās Draudzēs.Lūdzam par cilvēku vajadzībām.Pulcinam kopā līderus,mācītājus un vienkārši kristiešus,kuri ir izslāpuši un lūdz par Atmodu Latvijā.

Savos slimošanas gados es pastiprināti lūdzos.Faktiski tas bija vienīgais,ko guļot gultā varēja darīt.Tā lūdzoties es sāku redzēt pravietiskus sapņus par Draudzi un valsti.Bija daudz sapņu,kas domāti cilvēkiem personīgi.Es šāda veida sapņus pierakstīju un sāku sūtīt ļaudīm,uz kuriem tie attiecas.Ja sapnis attiecas uz Draudzi kopumā,tad sūtu visiem lielāko Draudžu

vadītājiem,kā arī uz Konfesiju mājas lapām.Privātos sapņus sūtu tikai personīgi.

Atceros,1992.gadā piedalījos kādā Billija Grēma asociācijas rīkotajā konferencē Maskavā.Kāds mācītājs tur runāja par Jeremijas kalpošanu.Viņš praviētiski sacīja,ka kādam no šeit sēdošajiem arī būs Jeremijas kalpošana.Jeremija gan runāja patiesību,bet neviens viņam nepaklausīja.Tagad es saprotu,ka arī es esmu tāds Jeremija savam laikam.Daudzi gan lasa un atzīst tās vēstules par praviētiskām,bet neviens nedara tā,kā es tur esmu rakstījis.Domāju,ka ikviens Tiesas Dienā tiks vērtēts nevis pēc tā,cik daudz cilvēkiem sludinājis,bet vai ir bijis paklausīgs tam,ko Dievs no viņa prasa.Mana atbildība Dieva priekšā ir būt tajā aicinājumā,kurā Dievs mani ir nolīcis.Ja arī es nekad nepiedzīvošu Atmodu Latvijā ,tad es tomēr būšu paklausījis Dievam darot zināmu Dieva Prātu cilvēkiem.

{comments on}